

İSLAM DERGİSİNİN 100. SAYISI BASIN VE YAYIN ÇALIŞMALARI

Eûzubillahimineşşeytânirracîm

Bismillâhirrahmânirrahîm.

el-Hamdülillâhi Rabbi'l-âlemîne hamden kesîran tayyiben mübâreken fîhi alâ külli hâlin ve fî külli hîn. Vessalâtü vesselâmü alâ hayri halkihî seyyidinâ ve senedinâ ve mededinâ ve üsvetine'l-haseneti Muhammedini'l-Mustafâ ve âlihî ve sahbihî ve men tebi'ahû bi-ihsânin ilâ yevmi'l-cezâ. Emmâ ba'd:

Çok değerli, çok muhterem misafirlerimiz!

Bir Bayrak Rüzgar Bekliyor kitabını ve bütün öğrencilerin bildiği Bayrak şiirini yazmış olan rahmetli Arif Nihat Asya bir derviş idi, zarif bir insandı. Benim ilâhiyat fakültesinden profesörüm rahmetli Necati Lugal hocam, kış gününde trenle yataklı vagonda İstanbul'a gidiyormuş, Arif Nihat Asya ile yan yana düşmüşler. Bana, döndüğü zaman dedi ki;

Hayret ettim, sabaha kadar ibadet etti!
Sabaha kadar zikir ve ibadet etti!

Nur içinde yatsın, cümle geçmişlerimizle beraber Allah rahmet eylesin.

Bu akşam ezanı ile beraber girmiş olan cuma gecesinde bizden rahmet istedi.

Onun bir şiirinde diyor ki;

Kulluğundan, rızandan hariç umûr verme bana.

Duası böyle..

Kulluğundan, rızandan hariç umûr verme bana.

Ufuk ufuk açılan lâyezâl fecrini ver, fücûr verme bana.

Halka, mahlukata sevgiden gayrı kusur verme ilahî, kusur verme bana.

Mâlum, sevgi, sadece muhabbetullah olur, Allah'a olur. Gayriyi sevmek kusurdur. Ama o gayri, Allahu Teâlâ hazretleri ile ilgili bir gayri olursa o ilgi dolayısıyla o da seviliyor. Mesela Kur'ân-ı Kerîm ama Kitabullah olduğu için seviyoruz. Mesela Resûlullah *sal-lallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz mahluk ama Resûlullah olduğu için seviyoruz. Yani Allah *celle celâluhû* ile ilgisi olduğu zaman

sevgiye de hak kazanıyor. Ama o bir mutasavvıf edâsıyla, yani biliyor ki masivallah sevilmez, sevilmemeli; ama onun da bir bakıma teşvik edilen, dinimizde yeri olan bir sevgi olması dolayısıyla da; “*Halka, mahlûkata sevgiden gayrı kusur verme ilahî, kusur verme bana.*” diye dua ediyor.

a. En Hayırlı Çalışma Ümmete en Çok Fayda Sağlayan Çalışmadır

Muhterem kardeşlerim!

Muhtelif yaşlarda bulunuyoruz, ömrün rüzgar gibi geçtiğini biliyoruz. Hepimiz şahsî heveslerimizin, isteklerimizin ötesinde bir şeyler yapmak teşneliğini, susuzluğunu içimizde duyuyoruz. Su isteği gibi, çölde susuz kalmış bir insanın su aradığı gibi şu fâni ömrümüzde Rabbimizin rızasına uygun acaba ne yapabiliriz, O’nun dergahına layık amel işleyemeyiz ama ne yapabiliriz diye onun çırpınışları içinde karınca kararınca çalışmalar yapıyoruz.

Bu çalışmalar içinde Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz’in verdiği ölçüye göre bu çalışmaların en kıymetlisi, Ümmet-i Muhammed’e faydası en çok dokunanıdır.

Yani sonuç itibarı ile Ümmet-i Muhammed'e yaptığımız çalışma ne kadar fazla fayda sağlıyorsa, o zaman çalışmamız o kadar güzel bir çalışma, hayırlı bir çalışma olmuş oluyor.

Üzerinde doktora çalışması yaptığım bir Osmanlı âlimi vardı. Yüz hadis ve 100 hikayeden müteşekkil bir manzum eser meydana getirmiş. Manzûme ama hadîs-i şerîflerin izahı. Diyor ki; “Bu sana ölmez oğuldur ey Hatip!” Kendisi Hatipoğlu. Yani kitap sana ölmeyen bir evlat gibidir, arkandan senin yâdını yaptıracak bir şeydir.

Biz de bir sadaka-i câriye olsun, arkamızdan bizden sonra da sevap kazanmamıza vesile olsun diye çalışmalar yapıyoruz. Bu Ümmet-i Muhammed'in salihlerinin umumî arzusu, umumî temayülü. Dünyanın her yerinde biz böyleyiz. Müslüman kardeşlerimizle bir şeyler yapmak istiyoruz. Bu yapmak istediğimiz şeyler içinde en faydalı olanını bulmaya çalışıyoruz.

Muhterem kardeşlerim!

Bir insanı doyurabiliriz ama bir günün üçte biri yetiyor bu doyurma. Yani üç öğün ye-

mek yeniliyor, üçte biri. Elbise alabiliriz, yıpranıyor...

Hayır yolları içinde, insanlara [yapılan] hayrın çeşitleri içinde onları Allah'ın yoluna kazanmak, Allah'ın yoluna çekmek, sırât-ı müstakîme getirmekten daha güzeli yok! Yani bir insan eğer sizin vasıtanızla hidayete ermişse, sırât-ı müstakîme girmişse ya da sırât-ı müstakîmde yürüyen bir insan sizin vasıtanızla hayırlı bir şey yapmışsa, siz de onun yaptığı o hayrı işlemiş kadar sevap alıyorsunuz.

الدَّالُّ عَلَى الْخَيْرِ كَفَاعِلُهُ

ed-Dâllü ale'l-hayri ke-fâ'ilihî.

Bu da bir umumi kâide. Yani, “Vesileler de asil fâiller kadar; kılavuzluk edenler, delalet edenler, vesile olanlar, sebep olanlar da asıl fâiller kadar sevap kazanıyor.”

Onun için insanların ömür boyu faydalar üretecek bir insan hâline gelmesine çalışmak, hidayetine vesile olmak, irşad olmasına, doğru yola gelmesine, âsî ise tevbekâr olmasına sebep olmak en önemli çalışma oluyor. İmansız ise, iman tanıması en önemli çalışma oluyor.

Uzun sakallı bir hoca kardeşimiz vardı, Cemaatü't-Tebliğ'den. O anlatmıştı, ben de çok severim onun bu anlattığı hadiseyi. Cemaatü't-Tebliğ, muhtelif yerlere irşad için heyetler halinde çıkan insanlar. Sonra gittikleri yerlerden de ana merkezlerine dönüyorlar, orada yıllık toplantılarını yapıyorlar, yaptıkları çalışmaların sonuçlarını inceliyorlar. Doğru yola kazandıkları insanları getiriyorlar, onları o cemiyetle tanıştıyorlar. Mesela, Bangladeş'te toplantı yapıyorlar, Bangladeş'in başkanı da geliyor toplantıya... Büyük alanlarda muazzam toplantılar yapıyorlar.

Hani Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî hazretleri için söylerler; mânevî makamların hangisine yükseldiysem önümde bu Türkmen kocasını gördüm diye. Yunus Emre'yi söylemiş diye, menkabede böyle [geçiyor]. Yani kendisi [o makama] yeni çıkmış, kendisinden evvel Yunus'un daha önce oraya çıktığını, kendisinden ileride olduğunu gördüm diye söylemiş tarzında bir menkabe var.

Ben kardeşiniz de, âciz ve nâciz bir kardeşiniz olarak nereye gittiysem bu Cemaatü't-Tebliğ'i gördüm, nereye gittiysem!..

Bizden önce gitmişler, tanımışlar, yerleşmişler, mescit yapmışlar... Yani ister beğenelim, ister kızalım, ister sevelim, ister sevmeyelim -çünkü sevmeyen kardeşler de var, biliyorum, politik çalışma yapmıyorlar diye sevmiyorlar. Yani niye politik çalışmalar yapmıyorlar diyeyim ama ben onlar vasıtası ile müslüman olmuş çok insan gördüm.

Siz topluma bir tane müslüman kazana bildiniz mi?

Birisini eliniz tutup da İslâm'a çekti mi?

Ama ben onlardan çok gördüm.

Avustralya'da bir kırmızı sakallı, uzun boylu, çarşafa bürünmüş veya battaniyeye bürünmüş Pakistanlı kılıklı birisini gördüm; sevimli, nurlu, bizim Mehmet Ali'lerin camisinde. Arapça sordum, cevap verdi. Sonra İngilizce konuştuk, devam ettik. Avustralyalı'ymış. Kökten, asıldan İngiliz'miş ama müslüman olmuş. Yani bu kardeşlerimiz sayesinde, çalışmaları sayesinde müslüman olmuş ve ismi Mark iken Ekrem ismini, Peygamber Efendimiz'in sıfatını almış.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretlerinin hayatına baktığımız zaman bütün çalışmalarının insanları doğru yola çekme çalışması olduğunu görüyoruz. Yani;

إِنَّ عَلَيْكَ إِلَّا الْبَلَاغُ

*In aleyke ille'l-belâğ.*¹ “Senin üzerine ancak tebliğ etmek vazifesi vardır ey resûlüm” diye Kur’ân-ı Kerîm’in gösterdiği tarzda İslâm’ı anlatmak, tanıtmak, yaymak, insanları İslâm’a çekmek, doğru yola kazanmak için çalışmış. Peygamberliğinin, vazifesinin özü, ana istikameti, temeli bu!..

Ve bu çalışmasını kahır çekerek, Taif’e gittiği zaman taşlanıp topuğu yaralanmak sûreti ile, hiç kimse kendisine iltifat etmeyip bir bağ evine sığınmak tarzında; Hacılar Mekke’ye ziyarete geldiği zaman, cahiliye devrinin âdetleri üzerine Mina’da, Müzdelife’de, Arafat’ta İslâm’ı gelen heyetlere anlatarak, onları İslâm’a çağırarak; kavminden büyük ezâlar görerek, ablukalar altına alınarak, ibadetleri engellenmeye çalışmasına rağmen, kendisine caydırıcı pek çok teklifler de, cazip

¹ 42/Şûrâ, 48.

teklifler de yapıldığı halde; “Bir elime kame-ri, bir elime güneşi verseniz, bir elimde ay, bir elimde güneş, her türlü imkânı sağlasanız bu davadan vazgeçmem, bu benim vazifem.” diye söyleyerek bu tebliğ, irşad, imanî talim ve insanları doğru yola çekme çalışmasını Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hayatı boyunca yaptı. Onun için tebliğ ve irşad çalışması, okuma, yazma, ilim, İslâm’ın en se-vaplı faaliyetlerinden biri olarak hadis kitap-larımızda anlatılır.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz bu mücadelelerde iş savaşa dökül-düğü zaman dahî durmadı, yılmadı ve o sa-vaşların sonunda nihayet Cezîretü’l-Arab de-nilen Arabistan yarımadasından şirk ve puta tapıcılık, şeytana kulluk sürülmüş oldu.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz’in yetiştirdiği müslümanları, yeti-şecek insanlara rehber olsunlar diye muhtelif kabilelere gönderdiklerini biliyoruz. Ye-men’e, Bahreyn’e, bu kabilelere çeşitli öğ-retmenler, kurrâlar, dini öğretecek, muallim-lik yapacak kimseler gönderdiğini biliyoruz. Kendisi Medîne-i Münevvere’ye hicret etme-

den önce, yıllar önce Musab b. Umeyr, Es'ad b. Zürâre gibi *rıdvanullahi aleyhim ecmaîn* vazifeli sahabinin oraya gönderildiğini biliyoruz.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz bundan sonra İslâm'a onları davet etmek için başka ülkelerin hükümdarlarına da mektuplar yazdı. Mesela Bizans imparatoru Heraklius'e, Mısır hükümdarı Mukavkis'e, Habeş imparatoruna, Bahreyn emirine, Sasanî imparatoruna mektup yazdı. Ve Veda Haccında; "Tebliğ ettim mi yâ Rabbi? Şahit ol yâ Rabbi!" diyerek ömrü boyunca İslâm'ı yaymak için çalıştığını bize bir numune hayat olarak göstererek âhirete irtihal eyledi.

b. Ümmetin Salihleri İslam'ı Yayıdılar

Ümmet-i Muhammed'in salihleri, ellerindeki her imkân ve o zaman için mevcut olan her çare ile Allah'ın dinini her yere yaydılar. Böylece İslâm dini okyanusları geçti, adalara ulaştı, kıtaları geçti, Cebeli Tarık'ı geçti Fransa'ya ulaştı.

Mecmuamızın bir sayısında, okuyucularımız hatırlayacak, Sekizinci asırda İngiltere kralı; *Lâ ilâhe illallah Muhammedun resûlul-*

lah yazılı para basıp kullanmış. Sekizinci asırda İngiltere kralı böyle para kullanmış, bunu biliyoruz.

Şimdi sıra bize geldi. Biz de selef-i sâlihînimiz, sâdât-ı meşâyihimiz gibi, bizden önceki insanlar, müslümanlar, kâmil insanlar gibi onların gösterdiği istikamette çalışmak durumundayız. Ve karşımızda muazzam bir emperyalizm cephesi var. Çok isabetle, çok arifâne bize bildirildiği gibi;

الْكُفْرُ مِلَّةٌ وَاحِدَةٌ

el-Küfrü milletün vâhidetün. “Kâfirler yekpâre bir duvar karşımızda.” Bizler de yekpâre bir İslâm kitlesi olmak zorundayız. Karşımızdakiler yekpâre bir küfür duvarı. Ve bu küfür duvarı eskiden bizim ecdadımızı cezbetmiyordu. [Kafire karşı] şöyle [dönülüp] de yüzüne bakacak bir sevgi ve sempati yoktu. Bizden önceki nesillerin içinde ve gönüllerinde [kâfirlerin] yerleri yoktu, onlara tepeden bakıyorlardı. Onları hor ve hakir görüyorlardı. Halk arasında kullanılan tabir; “pis gâvur”. Dede Korkut kitaplarında geçen tabir; “dini bozuk, kâfir” diye geçiyordu. Fakat

şimdi ehl-i İslâm'ın karşısındaki tek bir millet olarak ehl-i küfür... Rusya olabilir, adına Almanya, İspanya, Amerika, Brezilya, Japonya, Çin denilebilir ama; *el-Küfrü milletün vâhidetün*.

Şuanda bunlar bizim karşımıza yüksek bir teknoloji ile çıkmış bulunuyorlar. Bizim elimizde olmayan âlet ve vasıtalara sahipler ve kendi hayat seviyelerini, refah seviyelerini müslümanların hayat seviyesinden çok yukarıya çıkarmış, maddî konforun zirvesine ulaşmış durumdadır. Buluşlarını, teknolojilerini insanın rahatına tahsis etmiş durumdadır. Çeşitli ilimlerde muazzam gelişmeler var.

Şimdi bu gelişmelerin karşısında bugünün müslümanı kendisini aşağıda hissediyor. İmanın izzetini duyamıyor, yaşayamıyor. İmanın en kıymetli varlığı olduğunu bilemeyen müslümanlar meydana geldi. Kâfiri çeşitli şekillerde takdir edenler, beğenenler meydana geldi.

Önce teknolojisini beğenirken sonra yaşam tarzını, giyim tarzını, eğlenme tarzını, kafa yapısını beğenmek başladı. Arkasından ahlâksızlıklarını bile beğenmeye başladı. [Av-

rupa'da yapılan] Fasching bayramlarını bile beğenenler var; "Ne güzel, insanlar deşarj oluyor işte!" diyor. Zilzurna sarhoş olan insanların birbirlerine saldırmalarına, sokak ortasında yürüyen bir insanın karşıdan gelen karı kocadan hiç çekinmeden kocasının yanında karısının boynuna sarılıp öpmesine gü-lüp geçiyorlar. Ahlâkta bu kadar dejenerasyon meydana gelmiş, sonra bu ahlâk makbul gibi görünmeye başla[n]dı! Çünkü onlar sanki bu ahlâksızlıklarıyla bu teknolojik seviyeye ulaşmışlar gibi bir yanlış düşünce ile bu noktaya [gelindi]. Ve onlar da İslâm düşmanlıklarında, çalışmalarında bu teknolojiyi ve bu maddî imkanları kullanmaya başladılar.

Böylece İslâm diyarlarında irtidat olayları başladı. İrtidat eskiden hududa en yakın il-lerde, savaşlarda el değıştiren topraklarda cebrî birtakım hareketlerle görülürken, bugün irtidat insanların, müslümanların hanelerine girdi. Baba müslüman, evlat kâfir; evlat müslüman, anne kâfir; anne müslüman, kız kâfir gibi bir durumla karşı karşıya geldik.

İslâm'ın öğretilmesi, müdafaa edilmesi için eski alimlerimiz, eski müslümanlar mese-

la felsefeyi sevmezken, kelamı sevmezken; mesela bazı büyükler *Zemmü'l-Kelam ve Eh-lihî* diye kitaplar yazarken, İslâm'ın savunması için o ilim gelişmişti. Şimdi de İslâm diyarlarında İslâm'ın yayılması değil, müslümanların evlatlarının korunması bile zor hâle gelmeye başladı. Evlatlarını bile aileler koruyamaz, babalar evlatlarına söz geçiremez duruma geldi. Çünkü evlat okulda okuduktan sonra babasının annesinin karşısına çıktığı zaman, "Sen bilmiyorsun, sen cahilsin ama biz bunları okulda okuyoruz, öğretmenimiz böyle dedi." diye onları susturma durumuna geldi.

Onun için bizim İslâm'a hizmet sadedinde yapacağımız çalışmalar, şimdi artık cep hede kılıcımızı belimize kuşanıp da, mızrağımızı, okumuzu alıp da düşmana Allah Allah diye saldırmak tarzında olmuyor. Düşmanla cihadın şekli, mahiyeti değişti! Onun için şimdi bizim İslâm'a hizmet etmek için, eğer İslâm'a hizmet etmek istiyorsak, yek vücut olan, *el-Küfrü milletün vahidetün*, bu kâfir kitleye karşı, onların hücumlarına karşı onların silahlarıyla savunma yapmamız, onları püskürtmemiz, dağıtmamız, onların içine

girmemiz, onları yenmemiz, ikna etmemiz, onları kazanmamız, İslâm'a çekmemiz gerekiyor. Nasıl dedelerimiz devşirme usûlü ile gayrimüslim çocuklarını alıp müslüman ailelere verip onları [müslüman] yapmışlarsa şimdi bizim de onlara bu tarzda çalışma yapmamız gerekiyor.

Onun için, biz nihayet bir tekkeyiz. Büyüklerimizden aldığımız ananevî çalışmaları götüren bir dergahın mensuplarıyız, hizmetlileriyiz fakat kolej kurmak, dersane kurmak, basına girmek, dergi, gazete çıkarmak, görüntülü yayınlara girmek, sesli ve görüntülü yayınlarda çalışmalar yapmak zorundayız. Ve bu ihtiyacı bütün müslümanlar bir -artık ümmetin ittifakı diyelim- tarzda gördüğü için hakikaten bu çeşit çalışmalar başladı. İslâmî filmler, videolar, kasetler, okullar, dershaneler, yayınlar ve kitaplar başladı. Biz de bu çalışmaların içine girdik. Bu çalışmaları elbirliği ile götürüyoruz. Bizi dinleyen sizler de bizim desteğimizdesiniz. Belki bu çalışmaları sizler de bizimle beraber yaptınız, aranızda öyle kardeşlerimiz var.

c. Dergi Çıkarmanın Zorlukları

Allah'a hamd senâlar olsun bir yüzüncü sayı, dokuz kusr sene çalışma yapmak güzel bir çalışma... Çünkü Türkiye'de İslâmî yayınlar bir-iki sene çıktıktan sonra daima kapanmış. Bu kapanmanın sebebini biz de çıktıktan sonra birkaç sene geçince anladık. Ortaya bir sermaye konuluyor, bu sermayeye dayanarak birkaç fedakâr müslüman dergiyi çıkartıyorlar. Kaliteli, güzel yazılar topluyorlar. Fakat Anadolu'ya bu dergiler gidiyor, parası gelmiyor. Gidiyor, parası gelmiyor. Gidiyor, parası gelmiyor, gidiyor, parası gelmiyor... Anadolu'nun batağında dergiler batıyor ve bir iki sene çıktıktan sonra sermayesizlikten, imkân-sızlıktan kapanmak zorunda kalıyor. Biz de bu tehlikeleri yaşadık. Yöneticiler olarak, bu davada grevlendirilmış kardeşler olarak artık ıkamayacağız galiba, batıyoruz, en iyisi kendi kendimize kapatalım diye düşündük ama bayrağın yere de düşmemesi gerektiğini düşünerek binbir mücadele ve zorluklar içinde çalışmalarımızı devam ettirdik.

Başka bir ülke için pek önemli olmayabilir. Bizde 100 adet derginin dokuz kusr sene muntazaman çıkabilmiş olması büyük bir şey.

Bunda bizim dergahımızın organize olmuş olmasının büyük tesiri var. Organize bir dergâh olduğu için, zaman zaman dergi sıfır noktasına geldiği, negatif hâle geldiği halde desteklenmiştir ve yaşamıştır.

Tabii biz daima kendi kendine yeterli olsun istiyorduk; yani kurduğumuz her müessesede sübvansiyon ile, destekleme ile, arkasından para yardımı yaparak o müessesenin yaşamasının sunî teneffüsle bir hastayı yaşatmaya çalışmak gibi olduğunu düşündüğümüzden kendi kendine yeterli olsun diye daima geride duruyorduk. Evimizi, paltomuzu satarız, destekleriz de ama kendi kendine yeterli olsun. Yaşamının şartı bu. Bu şartlar içinde bu dergiler yaşasın diye...

Tabii bizim dergi çıkarmamızdan sonra Kemal'in [Ataman] söylediği birçok değişiklikler oldu. Müslümanlarda bu sahada çalışma yapılabileceğine dair bir cesaret gelişti ve pek çok dergiler çıktı. Ama pek çok dergi de kapandı. Çünkü o tehlike noktasını aşmak kolay değil. Yani Anadolu'dan geri gelmediği, yaptığınız masrafların geriye alınması mümkün olmadığı zaman en zengin aileler bile,

arkasında fabrika olan büyük aileler bile bazı yayınları [desteklediler], fakat onlar dahî basını bu tarzda götüremediler.

Sonra çevremizdeki yayıncılara bakıyoruz; onlar da kendi yayınlarında pazarlama işine girmekten başka çare bulamadılar. Çeşitli cihazlar pazarlayarak, halka cazip gelecek çeşitli eşyayı reklam, propaganda ederek ve bunların satışlarından bazı kârlar sağlayarak bu çalışmalarını götürmeye gayret ettiler.

Biz, İslâmî hizmet için bu dergileri çıkarıyoruz ve Allah'tan gayri hiçbir yere boyun bükmemek, hiçbir yerde kınayanın kınamasından korkmamak, gelecek tenkitlerden yılmamak ve sırf Allah rızası için söylediğimiz sözü;

وَلَوْ عَلَىٰ أَنْفُسِكُمْ أَوِ الْوَالِدَيْنِ وَالْأَقْرَبِينَ

*Ve lev âlâ enfusiküm evi'l-vâlideyni ve'l-akrabîn.*² “Kendi aleyhimize de olsa hak neyse onu söylemek gerekir.” diye bu çıkartma işlemine devam ediyorduk.

² 4/Nisâ, 135.

Gördük ki bu çalışmaların verimli olması, halkımıza tesirli olması, özlediğimiz irşat ve tebliğ hizmetini yapabilmesi için dergilerimizin haftalık çıkması lazım. Bunun için iki üç defa ciddi araştırmalar, aylarca çalışmalar, hesaplar yaptık ama bu sahaya atılamadık. Çünkü haftalık derginin yükünü taşıyacak kadar omuzlarımız, bünyemiz henüz o kadar kuvvetli değil. O yükün altına giremedik. Nitekim bizim cepheden girip de bir müddet çalışan müesseseler oldu. Onlar sanıyorum bazı yerlerden, bazı İslâmî kaynaklardan yardım sağladıkları müddetçe çalıştılar, çabaladılar. Onlar da güzel bir devam gösterdiler ama onlar da sonunda kapatmak zorunda kaldılar. Saha, haftalık [dergi] sahası herhalde karşı cephenin elinde, inisiyatifinde. Maalesef biz o şeyde değiliz.

Kendi muhasebemizi yapacak olursak; demek ki yüzüncü sayıyı çıkarttık ama arzu ettiğimiz haftalık dergi sahasına inmeye cesaret edemedik. Çünkü gücümüz bu kadar.

Biyoloji [dersin]de hocamız sormuştu bize; yani bu arılar mesela deve kadar olsa,

büyüse yani. Karıncalar sığır kadar, hamam böcekleri tank gibi olsa...

Niye büyümüyorlar, niye küçük kalıyorlar?

Büyüseler halimiz nice olur!..

Bazen böyle kurgu romanlar filan var, onlarda da bu gösteriliyor.

Niye büyümüyor?

Onların solunum boruları Allah tarafından gelişmeyecek tarzda, yani büyümeye müsait olmayacak tarzda yapılmış. O solunum cihazının kapasitesi kadar büyüyorlar, ondan sonra büyümeleri ister istemez frenleniyormuş.

Muhterem kardeşlerim!

İslâmî çalışmalar da galiba kısmen yardımlarla sınırlı kalıyor, oradan öteye gitmiyor. Yani destek olursa hizmet olacak, destek olmazsa işte o kadar oluyor. Biz de şimdi hem yüzüncü sayıya geldiğimiz için Allah'a hamd olsun diye, tahdîs-i nîmet sadedinde bu toplantıyı yapıyoruz. Bu güzel vesile ile tebrikleşme olsun, bir sevinci müşterek yaşama olsun diye şu yemeği arkadaşlarımız hazırlamışlar. Ama bir taraftan da özlediğimiz bazı

şeyleri elde edemediğimizi de size belirtmek istiyoruz.

Ayrıca geçen gün Hürriyet Gazetesi'nde vardı, Hürriyet Gazetesi ile Sabah Gazetesi bir televizyon kanalı kurma çalışmasında diye müjde veriyor. Her şeyimiz hazır, kanunî mevzuat tamam olur olmaz o kanal çalışmaya başlayacak. Tabii birtakım müstehcen kanalların halkımıza ne çeşit zararlar verdiğini, imanımızla nasıl eğlendiğini, mevcut bazı kanalların nasıl tenkit edilecek işler yaptığını da biliyoruz.

O halde demek ki kaset sahasında da, video sahasında da çalışmalar yapmamız gerekiyor ve televizyon kanalı kuracak hamleler yapmak zorundayız. Yani böyle dergi kurmak, dergiyi yaşatmak artık küçük hedefler oluyor. Televizyon kanalları çalıştıracak, İslâmî televizyon kanalı çalışması yapmamız lazım. Maddi şartlarını halkımızın sağlaması, ekiplemini kurması lazım. O çalışmalar bir hizmet olarak karşımızda duruyor. Aksi takdirde İslâmî savaş, tebliğ, irşat faaliyetleri bizim istediğimiz ölçülerde yürümeyebilir.

d. Allah Milletimize Yeni Vazifeler Yüklüyor

Şimdi alâkalarımız genişliyor, Allah bizim milletimize yeni vazifeler yüklüyor. Tahmin etmediğimiz, önceden hazırlanmadığımız vazifeler bize teveccüh ediyor. Allah tarafından onları îfâ etmek vazifesiyle karşı karşıya getiriliyoruz. Azerbaycan istiklalini ilan etti. Bizden başka fayda sağlamayı umduğu başka kaynağı yok. Orta Asya ülkeleri, her birisi, başbakanları, bakanları, reisicumhurları geliyorlar nasıl çalışma yaparlar diye bizlerle konuşuyorlar.

İki gün önce Buhâra-i Şerîf'ten Bahâeddin-i Nakşibend Efendimiz'in dergahının imamı geldi İskenderpaşamıza, Allah razı olsun. Ben kardeşinize, meclis başkanı Hüsamettin Cindoruk'a verilmiş cübbe gibi bir cübbe de bana giydirdiler. Yani onunla ikiz, renkler ve şekiller aynen, bir tanesi onda, bir tanesi bende... Bizden yardım istiyorlar! Bizden yardım istiyorlar, hatta buraya gelmiş bazı Orta Asyalı öğrencilere çeşitli maddî yardımlar yapmak isteyenler oluyormuş. Onların yanına gidildiği zaman diyorlarmış ki; "Biz gıdaya, libasa, elbiseye muhtaç değiliz. Biz İslâm'a,

dinî ilimlere muhtacız! Bize onları öğretin, biz onları istiyoruz!” diyorlarmış.

Muhterem kardeşlerim!

Ben de onlara dedim ki; talebe gönderin, onların bakımı, yetiştirilmesi bizim üzerimizde. Hangi yaştan gönderirseniz gönderin. Başta kendi oğlunuz olmak üzere buraya öğrenci gönderin diye teklif ettim. Haberiniz olsun. Tabii bu teklifin faturası size de gelir sonra. Şimdiden bilmiş olabilirsiniz. Müjde olarak söyleyeyim.

Çin’den bir arkadaşımız geldi. Resmî, beynelmilel bir görevi var. O görev dolayısıyla Çin’in muhtelif yerlerini gezmiş. Diyor ki; Çin’de tahminlerin üstünde müslüman ve İslâmî çalışma var. Hani Doğu Türkistan değil, Çin’in muhtelif iç yerlerinde ve tamamen öz Çin halkından, kanından olan insanlardan müslüman gruplar var. Gayet güzel Arapça öğreniyorlar, gayet güzel İslâm’ı çalışıyorlar, İslâm’ı öğrenmeye gayret ediyorlar. Oldukça etkililer ve oldukça canlı faaliyetler gösteriyorlar. Rakamları da oldukça ilgi çekici miktarlara yükseliyor diye söyledi.

Geçen sene Malezya'ya gitmiştim. Malezya'nın yüzde 40 kusürü Çin'e komşu olmak dolayısıyla Çinli. Çin kültürüyle yakın alâkaları var. Malezya'nın yüzde elliden fazla olan müslümanları, karşılarında böyle başka kültürler olduğu için son derece uyanık, son derece gayretli müslümanlar. Dinlerine son derece sâdıklar. Hanımları memur da olsalar tesettürlü, başörtülü. Son derece temiz camileri var. Çok güzel çalışmaları var.

Belki o kanallardan, belki başka kanallardan İslâm'ı Çin'e, Hindistan'a, Amerika'ya götürmemiz lazım. Afrika'yı gezmiş kardeşimiz, Afrika'da çok güzel hizmetler, çalışmalar var diyor. Hiç birisi olmasa Balkanlar'la ilgilenmek boynumuzun borcu. Belki dayımız, belki akrabamız kimseler var oralarda. Kafkasya ile, Rusya ile ilgilenmek boynumuzun borcu.

Biz kardeşleriniz olarak, basın ve yayın sahasında, bir küçük burçta bir bayrak diktik. Ama bundan sonraki çalışmalar, bundan sonraki milletimize teveccüh eden, kapısına gelen, ayağına gelen, kendisini zorlayan hizmetler daha zorlu çalışmalar gerektiriyor. Bu

sahada daha çok fedakârlıklarda bulunmamız, belki her şeyimizi bu sahaya tevcih etmemiz lazım. Kolay taşınabilir vasıtalarla, video[lar], kasetler, kitaplar gibi çeşitli vasıtalarla, dergilerle bu çalışmalarını sürdürmemiz en hayırlı, en verimli, en sevaplı çalışmalar olarak görülüyor.

e. Gençler Meslek Seçerken Basın Yayın Sahasına Çok Önem Vermeli

Bizim dışımızdaki bazı kardeş teşkilatlar günlük gazetelerini çıkarttılar. Güzel çalışmalar yapıyorlar. Çeşitlilik bakımından bizim de haftalık dergi ve onun arkasından gazete çalışması yapmamız da gerekiyor. Bir stüdyo kurmamız gerekiyor. Eğitim merkezi kurmamız gerekiyor. Türkiye'nin dışındaki halklara İslâm'ı nasıl tanıtırız, nasıl anlatırız diye çalışmalar yapmamız gerekiyor.

Allahu Teâlâ hazretleri hepinize bu hususta gayret versin. Gençler mesleklerini bunlara göre ayarlasınlar, yabancı diller öğrensinler, orta Asya lehçelerini öğrensinler. Çekim öğrensinler, video kullanmayı, program hazırlamayı öğrensinler. Yazarlığa, öğretmenliğe, gazeteciliğe yönelsinler. Başka

maddî imkanları olanlar bu sahaları desteklesin. Çünkü camiye yaparsınız ama içinde namaz kılan insan yetiştirmezseniz satılır veya değiştirilir veya amacının dışında başka amaçlarda kullanılır.

Bugün İngiltere'nin, Amerika'nın, Avustralya'nın pek çok yerinde kiliseler satılıyor. İçinde orada ibadet edecek insanlar kalmadığı için onlar satılıyor. Bunların bazılarını, mesela İngiltere'de müslüman gruplar almışlar, camiye çevirmişler ve orada yani o ibadethanelerde Vâhid ve Ehad olan Allahu Teâlâ hazretlerine Allah'ın razı olacağı tarzda ibadet meydana gelmiş oluyor.

Onun için, taşa toprağa yatırım yapıyoruz. Cami, minare, şadırvan yaptırmak, ikinci minareyi yaptırmak vesaire bu bizim yaygın bir zevkimiz ama bunların hepsinden, yani "hepsinden yekreği bir gönüle girmektir." dediği gibi Yunus Emre'nin, hepsinden önemlisi insanların irşadına, imana gelmesine, hidayete ermesine vesile olma çalışmalarıdır.

Allah hepinize bu hususta büyük katkılarda bulunmayı nasip etsin. Bu sûretle de büyük sevaplar kazanmayı, Allah'ın rızasına

ermeyi, huzuruna sevdiği, razı olduğu kullar olarak varmayı nasip ve müyesser eylesin.

Bi-hürmeti esrâr-ı sûreti'l-Fâtîha.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

12 Cemâziye'l-Âhir 1412 / 19.12.1991

İstanbul

[Bütün KONFERANSLAR'a PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

